

Motion till riksdagen 2013/14:A227

av **Börje Vestlund (S)**

Arbetsgivarnas rehabiliteringsansvar

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att rehabiliteringsansvaret bör bli en del av LAS.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att LAS måste bli tydligare, dvs. det ska framgå var arbetsgivarens ansvar upphör och samhällets ansvar börjar.

Motivering

I den borgerliga regeringens förslag finns inte ett enda positivt inslag om rehabiliteringsåtgärder som leder till återgång i arbete hos den egna arbetsgivaren. Regeringens förslag till förändringar i sjukförsäkringen läggs över på individen.

Den enskilde ska självklart involveras i rehabiliteringen och delta i de rehabiliteringsinsatser som erbjuds, men det tyngsta ansvaret ska vila på arbetsgivaren och samhället som förfogar över resurserna. Om dessa misslyckas med sitt rehabiliteringsansvar ska det inte gå ut över individen. Eventuella tidsgränser i försäkringen får inte vara för snäva och måste bygga på att arbetsgivaren och samhället har gjort vad de kan för att få individen tillbaka i arbete. Ordet rehabiliteringskedja antyder en serie rehabiliteringsinslag som är sammanlänkade i en kedja. I regeringens förslag finns det inte ett enda positivt inslag om rehabiliteringsåtgärder som leder till återgång i arbete hos den egna arbetsgivaren. Det är en urholkning av ansvaret från samhällets och arbetsgivarens sida. Regeringens främsta mål är att snabbare slussa ut individen ur sjukförsäkringssystemet och slussa in personen i arbetslöshetsförsäkringssystemet. Det handlar inte om rehabilitering tillbaka till arbetet hos den egna arbetsgivaren utan om att den drabbade ska kunna få ett nytt arbete. Detta urholkar det rehabiliteringsansvar som Försäkringskassan har, enligt lagen om allmän försäkring (LAF), och arbetsgivaren har enligt arbetsmiljö-

Fel! Okänt namn på

lagen (AML). Förslaget kommer också att innebära större negativa konsekvenser för kvinnor än för män eftersom kvinnor i högre utsträckning drabbas av nedsatt arbetsförmåga med sjukskrivning eller sjukersättning som följd. Kvinnor har också oftare så kallade symptomdiagnoser där det kan ta lång tid att hitta orsaken till sjukdomstillståndet. De fasta tidsgränser som föreslås kan därför leda till att fler kvinnor än män hamnar i en situation där de riskerar att sägas upp.

Det krävs att arbetsgivarens ansvar för individens rehabilitering förtydligas och att företagshälsovården och omställningsförsäkringen också gäller vid sjukdom.

Arbetsgivarens ansvar bör in i LAS. Arbetsgivarnas rehabiliteringsinsatser måste skärpas och det måste bli tydligare vilka rehabiliteringsåtgärder som är skäligen att kräva. Arbetsgivarens skyldigheter bör införas i lagen om anställningsskydd.

Stockholm den 30 september 2013

Börje Vestlund (S)